

Sygn. akt **V GC 1351/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marta Zalewska
Protokolant:	Anna Jakóbczak

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie, sprawy z powództwa: **(...) Sp. z o.o. w Ś.**

przeciwko **Towarzystwo (...) w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **Towarzystwo (...)**

w W. na rzecz powoda **(...) Sp. z o.o. w Ś.** kwotę **3 972,90 zł** (trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote 90/100)

z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2014r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 714,14 zł (siedemset czternaście złotych 14/100) tytułem kosztów procesu.

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 113,20 zł (sto trzynaście złotych 20/100) tytułem wydatków.

Sędzia

Sygn. akt VGC 1351/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10.06. 2015 r.

Powód (...) Sp. z o. o. w Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. na swoją rzecz kwoty 4182 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.04. 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód podał, że wynajął poszkodowanemu, którego pojazd marki O. (...) został uszkodzony na skutek szkody komunikacyjnej, pojazd zastępczy marki P. (...), na okres od dnia 10.03.2014 r. do dnia 03.04.2014 r. Poszkodowany na podstawie umowy cesji wierzytelności przeniósł na powoda wierzytelność pieniężną przysługującą mu wobec pozwanego, u którego ubezpieczony był sprawca szkody, z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pomimo upływu terminu płatności określonego w fakturze, pozwany nie dokonał refundacji kosztów najmu pojazdu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył go w całości, zarzucając jedynie brak wykazania przez powoda czasu uzasadnionego czasu trwania naprawy, tj. jego technologicznego uzasadnienia, tj. zawyżenia okresu najmu za skutek działania osób trzecich, za które pozwany odpowiedzialności nie ponosił.

W odpowiedzi na sprzeciw k. 96-98 powód ustosunkował się do zarzutów strony pozwanej, podtrzymał dotychczasowe stanowisko prezentowane w sprawie, w tym wnioski i twierdzenia.

Bezsporne w sprawie było:

W dniu 02.02.2014 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) należący do P. F.. Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego Poza sporem była legitymacja powoda uzyskana w drodze umowy cesji, tzw. potrzeba wynajęcia pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki najmu brutto jako kwoty odszkodowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W wyniku kolizji z dnia 4.02..14r. został uszkodzony zderzak i błotnik tylny, zarysowana listwa lewa zderzaka tylnego, co stwierdził likwidator na podst. oględzin przednaprawczych bez demontażu samochodu w ocenie technicznej z dnia 7.02.14r. Samochód mógł być z takimi uszkodzeniami w pełni eksploatowany, był jezdny. Następnie uszkodzony pojazd został oddany do naprawy w dniu 10.03..2014 r., gdzie przestawiono serwisowi w/w kalkulację. Serwis nie zaakceptował kalkulacji ubezpieczyciela – na skutek demontażu pojazdu ujawniło się uszkodzenie wewnętrzne – osłony z tworzywa wewnętrznej. Serwis sporządził własną kalkulację w dniu 11.03.14r. wraz z dokumentacją zdjęciową i w e-mailu przesyła w/w dokumenty pozwanemu z prośbą o oględziny. Serwis oczekiwał na oględziny do dnia 26.03., kiedy to po oględzinach pozwany zaakceptował ten zakres naprawy. Na tej podstawie serwis zamówił części do naprawy w dniu 27.03.14r. i w tym samym dniu je otrzymał. W dniu 3.04.14r. zakończył naprawę i wydał pojazd poszkodowanemu, w tym też dniu sporządził kosztorys, który po zaakceptowaniu otrzymał w dniu 7.04.14r. Technologiczny czas naprawy pojazdu winien wynosić 2 dni robocze, zaś konieczny okres naprawy i związany z naprawą winien wynosić 23 dni, w tym 2 dni wolne od pracy . Bez demontażu nie można było zauważyć dalszego uszkodzenia, a nie jest zgodne z procesem technologicznym napraw pojazdów, by po demontażu ponownie zamontować uszkodzone części i wydać pojazd oraz go przyjąć do naprawy po otrzymaniu części i zatwierdzonej kalkulacji ; powodowałoby to dodatkowe koszty naprawy (dowód: historia naprawy pojazdu, k.28, 29, opinia biegłego k. 156-169, ustna k. 186/2, zezn.św. S. J. k.147, kosztorysy , korespondencja emailowa i zdjęcia k.71-72, 73, 74-75, 77,78, 81-82).

W dniu 10.03.2014 r. poszkodowany zawarł z powodem (...) Sp. z o.o. w Ś., zajmującym się wynajmem pojazdów samochodowych, umowę najmu pojazdu zastępczego marki P. (...) na okres od dnia 15.10.2014 r. na czas naprawy uszkodzonego pojazdu, nie dłużej niż na okres 30 dni. De facto umowa najmu trwała 24 dni, do czasu odebrania z serwisu pojazdu po naprawie. Stawka czynszu dzienna wynosiła 209,10 zł brutto. Z tytułu najmu pojazd zastępczego powód wystawił fakturę VAT na kwotę 5018,40 zł brutto, z terminem płatności do dnia 24.04.2014 r.. (dowód: faktura VAT k. 30, umowa najmu k. 24-25).

W dniu 19.03.14r. pozwany uznał swą odpowiedzialność za szkodę w pojeździe i w dniu 20.03. wypłacił kwotę odszkodowania z tytułu kosztów naprawy. Pozwany w dniu 28.04.14r. wydał decyzję o częściowej wypłacie , tj. uznał kwotę brutto za 4 dni najmu (2 dni technologicznej naprawy i 2 dni organizacyjne), tj. 836,40 zł i wypłacił powodowi tę kwotę (dowód: w/w decyzje) .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów, które uznał za wiarygodne, bowiem nie były kwestionowane co do treści przez strony postępowania, ani nie budziły wątpliwości sądu co do prawdziwości. Ponadto okoliczności faktyczne sprawy sąd ustalił na podstawie zeznań świadka oraz opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. A. B., które obdarzył wiarą, w tym odnośnie biegłego w zakresie jego wiedzy specjalnej. Biegły po zapoznaniu się z zarzutami strony

pozwanej na rozprawie podtrzymał swą opinię, precyzując jej uzasadnienie, a pozwany nie składał dalszych zarzutów (nie stawiał się na rozprawę). Sąd podzielił zatem opinię pisemną biegłego, iż konieczny i niezbędny zatem okres pozostawiania pojazdu w serwisie należało uznać za 23 dni. Zważyć bowiem należało, iż serwis zasadnie wstrzymał się z naprawą do czasu uzyskania zatwierdzonej na skutek oględzin kalkulacji naprawy, uwzględniającej dodatkowe uszkodzenie wewnętrzne, zgłaszając już w dniu 11.03. potrzebę oględzin, do których doszło w dniu 26.03., po których ubezpieczyciel uznał dodatkowe uszkodzenie, wcześniej niewidoczne bez demontażu. Dopiero wówczas serwis mógł zamówić części, na które zresztą nie oczekiwał (trzymał je w tym samym dniu). Bez znaczenia pozostawał zatem fakt, że samochód był jezdny.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Art. 509 kc stanowi, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

W myśl zasady pełnego odszkodowania w granicach odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania i braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 1 i 2 kc).

Utrata prawa korzystania z rzeczy i poniesione z tego tytułu koszty najmu pojazdu zastępczego na skutek uszkodzenia rzeczy stanowi szkodę majątkową (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 września 2004 r., sygn. akt IV CK 672/03, III CZP 5/11). Zważyć należy, że normalnym związkiem przyczynowym i normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 kc jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego i ta niemożność może nastąpić zarówno w sytuacji uszkodzenia samochodu, który nadaje się do naprawy jak również jego całkowitego zniszczenia. Jeśli zatem poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem samochodu, to należy przyjąć, że mieszczą się one w skutkach szkodowych podlegających wyrównaniu przez ubezpieczyciela lub sprawcę szkody.

Przyjąć należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Nie wszystkie jednak wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzenie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych (powołana uchwała SN). W NORMALNYM ZATEM ZWIĄZKU PRZYCZYNOWYM ze zdarzeniem szkodnym pozostawało wynajęcie pojazdu na okres 23 dni (23 x 209,10 zł = 4.809,30 zł), co przy uwzględnieniu kwoty wypłaconego przez pozwanego odszkodowania 836,40 zł brutto, dało kwotę z pkt I wyroku.

O odsetkach ustawowych sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc. Sąd oddalił powództwo o odsetki za okres liczony od dnia następnego po terminie płatności fv. W świetle z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) zakład ubezpieczeń powinien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (inaczej niż w art. 817 § 1 kc, gdzie mowa o

zawiadomieniu o wypadku). Przepis art. 14 cyt ustawy, który ma tej sprawie zastosowanie (pozwany odpowiada z tytułu oc sprawcy szkody) ma charakter szczególny do art. 817 § 1 kc W niniejszej sprawie termin zatem 30 dni należało liczyć od daty 27.04.14r. jako daty pewnej w tej sprawie procesowej ; skoro dnia 28.04. pozwany wydał decyzję o przyznaniu odszkodowania z tytułu najmu, to dnia poprzedniego najpóźniej musiał zostać zawiadomiony o szkodzie z tego tytułu. Termin 30 dni upłynął zatem w dniu 27.05. 2014 r.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Sąd rozdzielił koszty postępowania poniesione przez strony proporcjonalnie do stopnia, w jakim utrzymały się ze swymi żądaniami. W toku postępowania powód poniósł następujące koszty: 210 zł tytułem opłaty od pozwu, 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego; 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Natomiast pozwany poniósł koszty w kwocie 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 813,20 zł - koszty wynagrodzenia biegłego. Powód wygrał więc w 95 %, zaś pozwany w 5 %. W wyniku kompensaty dało to kwotę należną powodowi do zapłaty.

Punkt III wynikał z treści art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (kosztami brakujących wydatków na biegłego sąd obciążył stronę wnioskującą o ten dowód).

Sędzia